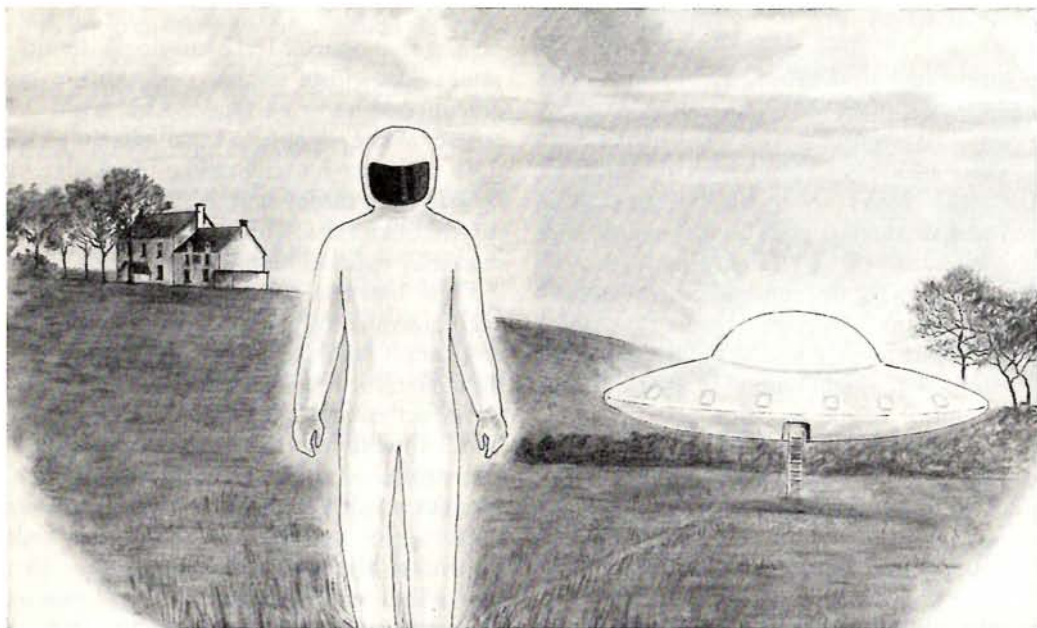

Nærkontakt af usædvanlig grad

Som vor tegner forestiller sig, at de to piger så UFOet og UFOauten.

I forbindelse med en større UFO-bølge over England i 1977 bragte vi her i UFO-ASPEKT nr. 5 samme år bl. a. en omtale af familien Coombs' oplevelser. Disse er senere gjort til genstand for meget indgående undersøgelser, og efter to års forløb er der nu udgivet en bog med titlen „The Uninvited“ (de uanmeldte), hvori forfatteren Clive Harold minutøst gennemgår alle de sælsomme oplevelser familien har haft. Bogen er endnu ikke kommet redaktionen i hænde, hvorfor efterfølgende omtale er baseret på en længere artikel offentliggjort i National Enquirer den 7. august 1979.

Det hele startede i begyndelsen af april 1977, da Pauline Coombs sammen med sine tre børn en dag var på vej hjem i bil. Familien boede på en gård i Wales i nærheden af Little Haven. På et tidspunkt fik de øje på et gulligt lysende objekt, cirka på størrelse med en fodbold, som nærmede sig

vognen, for derefter at følge dem de sidste par kilometer til deres hjem, hvorefter det forsvandt.

Den næste begivenhed indtraf sidst i april måned, og den blev starten på en lang række dramatiske oplevelser. En aften, da fru Coombs sad og så TV, medens hendes mand Billy lå og sov, blev hun pludselig distraheret af et flimrende lys, der kom ind gennem vinduet. Billy vågnede kort efter, og da han gik ud fra, at der var tale om et par billygter, som på generende vis havde bidraget til hans bratte opvågnen, besluttede han sig for at se efter, hvem det kunne være. Men næppe havde Billy vendt ansigtet mod vinduet, før han blev grebet af rædsel. Medens han rejste sig, hævdede han afværgende armene op foran ansigtet som for at beskytte sig mod en angriber, og idet han vaklede hen mod sin kone, udbrød han: „Du milde himmel, hvad er det?

Hvad ER det...?

Næsten helt lammet af skræk så ægteparret nu uden for deres stuevindue omridset af en sølvfarvet og lysende menneskelignende skikkelse af utrolig dimension. Vinduet i sig selv var 2,10 meter højt, men trods dette kunne de kun se kroppen, armene og den nederste del af hovedet. Eller hvad var det egentlig de så? Var det en hjælm, bag hvilken der gemte sig et udvisket ansigt? Fru Coombs var nær ved at besvime.

Da ægteparret havde sundet sig et øjeblik, besluttede de sig for at tilkalde hjælp. Fru Coombs gik ovenpå for at berolige børnene, medens Billy ville forsøge at nå hen til telefonen for at ringe til politiet. Men da kom han i tanke om hunden Blackie, som ingen hidtil havde set eller hørt noget til. Den var normalt en god vagthund, så hvorfor ikke lade den jage skikkelsen bort? Billy fandt hunden i entreen, hvor den klynkende var krøbet ind i et hjørne. Selv om dens tænder var blottede, og hårene strittede til alle sider, lykkedes det ham til sidst at få hunden udenfor. Men forsøget var nytteløst. Næppe var hunden kommet ud, før den hylende og med halen mellem benene løb ned ad vejen bort fra huset.

Efter at have smækket døren forsvarligt efter sig, indså Billy nu, at der kun var én redningsmulighed, nemlig telefonen. Men det indebar, at han skulle ind i den stue, hvor skikkelsen stod uden for vinduet. Og den var der stadig.

Da Billy trådte ind i stuen, løftede skikkelsen den ene hånd og placerede denne på vinduesglasset, som herefter begyndte at vibrere med en fantastisk hastighed. Samtidig begyndte alt lys i huset at blinke, og med rystende hænder lykkedes det til sidst Billy at få drejet politiets nummer. Men kort før to betjente dukkede op, forsvandt skikkelsen.

Politiet fik nu fortalt hele den besynderlige oplevelse, og til hr. og fru Coombs' store forbavselse var betjentene meget interesserede. De kunne nemlig fortælle, at et utal af UFO-observationer gennem længere

tid var blevet indberettet til politiet, samt at adskillige kolleger selv havde set bl. a. uidentificerede flyvende objekter.

Oven på denne sindsoprivende omgang ønskede familien Coombs sig kun én ting, nemlig fred og ro. Men hvad de på det tidspunkt ikke vidste var, at den aktuelle begivenhed kun var en forsmag på, hvad der senere skulle komme. I de efterfølgende uger skete der en lang række mærkelige og bizarre ting, såsom flere iagttagelser af den mystiske skikkelse, UFO-observationer samt mærkelig opførsel blandt husdyrene.

Også børnene oplevede sære ting. De to piger Layann og Joann kom pludselig en dag meget ophidsede løbende ind ad bagdøren og fortalte fru Coombs, at de lige havde set en mand, der mindede meget om ham, forældrene havde observeret. Han var meget høj, sølvfarvet, og bar en hjælm, som skærmede for ansigtet. Layann fortalte videre: „Jeg og Joann så ham først nede for enden af marken, og så gik han, eller måske flød han, hen over den, lige foran os. Han var meget, meget høj og var ligesom lysende, og når han bevægede sig, rørte armene sig ikke. Så ligesom flød han gennem hækken. For enden af marken, i hjørnet, så vi denne enorme sølvfarvede, tallerkenformede genstand, med lys og vinduer hele vejen rundt og med en slags stige, der kom ned fra en dør. Så pludselig, som vi stod der og kiggede, forsvandt stigen ind i genstanden, og den forsvandt op i luften. Så viste en anden og større tallerken sig ovenover den første, og de forsvandt begge meget hurtigt, men uden en lyd, hen over markerne ud mod skrænterne ved havet, og vi så dem ikke mere...“

Forældrene var først noget mistroiske over for børnenes historie, men da de alle lidt senere nåede frem til det sted, børnene havde udpeget, var der ikke længere nogen tvivl. Græsset var afsvedet og fladtrykt, og man så tydeligt de store fodaftryk, som bl. a. førte hen til hækken. Pauline var helt overbevist om, at disse aftryk ikke var lavet af mennesker. Hvert fodaftryk var cirka 60

centimeter langt og det tog hende to skridt at nå fra et aftryk til det næste.

Efter disse første begivenheder syntes intet at være umuligt. Men for familien Coombs kom hver ny begivenhed alligevel som et chock. I næste omgang blev begivenhedernes centrum flyttet dels til markerne, hvor køerne græssede, dels til staldbygningerne, hvor dyrene overnattede.

Igennem et par uger havde Billy bemærket, at køerne blev mere og mere ophidsede. Flere gange var de pludselig begyndt at stampe voldsomt i jorden, tilsyneladende helt uden grund, og en skønne dag gik de så helt amok. Med stor fare for at blive slemt tilredt, for hele flokken lige igennem såvel pigtråds- som elektrisk hegn, for derefter at falde til ro på den tilstødende mark.

En aften ville Billy sikre sig, at alt var i orden, før han gik i seng. Køerne befandt sig i staldene, og først efter én times forløb havde han undersøgt hver enkelt bås og fundet alt tilfredsstillende. Herefter blev de store jernporte forsvarligt låst. Men næppe var dette sket, før Billy hørte telefonen ringe inde i stuehuset. Han skyndte sig ind for at tage den, og til sin store forbløffelse kunne ejeren fra en af nabogårdene fortælle, at hans marker med afgrøder var næsten helt ødelagt, efter at en stor flok køer havde raset omkring. Billy kom jo lige fra sine stalde, så han benægtede straks, at det kunne være hans, men da naboen derefter fortalte, at køerne alle bar Billys grønne og gule mærker i ørerne, vidste han ikke længere sine levende råd. Da røret var lagt på, gik han straks ud til staldene for her at konstatere, at låsene var ubrudte, men... da portene blev åbnet, var alle båse tomme. Kun det friskstrøede halm lå tilbage.

Disse forsvindingsnumre fortsatte gang på gang de næste måneder og ophørte først, da UFO-observationerne endelig standsede. Men da var i alt fem køer sporløst forsvundet, og resten blev hver gang hentet forskellige steder i større eller mindre afstand fra Billys gård.

Pauline Coombs og hendes familie.

Til sidst skal vi se på den nok mest bemærkelsesværdige hændelse af dem alle, nemlig Pauline Coombs sælsomme møde med to UFOnauter dagen før den lange række af begivenheder endelig hørte op. Fru Coombs var gået i seng og forsøgte at falde i søvn, da hendes opmærksomhed med et blev fanget af et lille blændende lys. Det syntes at fokusere på hende og virkede næsten hypnotiserende. Det eneste, hun sansede, var det lys, der blev reflekteret fra hovedpuden, samt omridset af sine hænder og arme, som hun holdt over kors. – Hov! Hvad var det? En mystisk ting viste sig. Den lignede et gennemsigtigt plastikrør med en slags metalrør for enden. Den placerede sig nu på hendes underarm, og med ét havde metalrøret prikket hul i armen. Pauline følte sig pludselig transporteret ud af værelset.

Fru Coombs troede straks, det var en drøm, men var dét tilfældet? Det føltes så virkeligt alt sammen. Hun havde den rigtige natkjole på, og desuden kunne hun stadig smage såvel den cacao som den cigaret, hun kort før inden havde nydt. Så hun måtte koncentrere sig og se sig godt omkring.

Det næste, Pauline Coombs fornemmede, var, at hun sad på en bænke. En lang bænke

lavet af noget, der lignede hvid plastic, og som var støbt ind i den ligeledes hvide plasticvæg, hun lænede sig mod. Til venstre for hende strakte såvel bæk som væg sig fremefter i en bred halvcirkulær form. Selv befandt hun sig i et kuppelformet rum ombord i et rumfartøj, der svævede over gården. For enden af den lange bæk bemærkede Pauline en enorm skærm eller tavle, som fyldte hele den modsatte væg. Skærmen var fyldt med blinkende lys, der syntes at blinke i et bestemt mønster: rød, blå, gul og grøn, og så fremdeles.

Men hvad var der på fru Coombs højre side? Hun fornemmede i første omgang kun en sort skyggelignende tomhed. Men der var alligevel noget. Var det skikkelser. Nej! Og dog. Jo, nu bevægede de sig fremad. Langsomt nærmede de sig hende, men standsede så, stadig skjult af halvmørket. De stirrede på hende uden at blinke med øjnene. To væsener på samme højde, med samme facon og udseende. Hun behøvede ikke at være bange. Det fornemmede hun. Men hvordan? Fru Coombs vidste det bare. Jo mere skikkelserne stirrede på hende, jo mere vidste hun, at frygt var unødvendig. Nej, hun havde ingen grund til at være bange, og desuden skulle hun hjem nu. Pauline fornemmede allerede, at hun var på vej tilbage til sit værelse.

Kort tid efter denne oplevelse så familien Coombs de fremmede gæster for sidste gang. Familien var på vej tilbage til gården, da de pludselig fik øje på et mærkeligt lys på himlen. Det havde kurs mod deres hjem, men forsvandt så ud af syne. Men da de nåede hjem, var lyset der igen. Ingen i bilen sagde et ord. Det var, som om alle forventede, at det skulle være der, ligesom for at vente på dem.

Hængende helt stille over staldbygningerne og direkte foran familien, oplyste denne mærkelige kugleformede genstand nattehimlen med sit orange lys; et lys, der havde samme intensitet og samme størrelse som Solen. Fortsat uden at sige en lyd steg familien ud af bilen og gik derefter langsomt

ned ad grusvejen med blikkene rettet mod den lysende kugle. Pauline var den første, der brød den trancelignende stilhed. „Smuk, er den ikke?“, hviskede hun og fortsatte: „Er det ikke det smukkeste, I nogensinde har oplevet?“ Næppe havde hun sagt dette, før den gigantiske kugle satte sig i bevægelse; langsomt, svajende først til den ene side, så til den anden, som et lysende pendul, der udsendte sit orange lysskær i en perfekt bue på den mudrede jord under deres fødder.

Et kort øjeblik stod objektet stille på himlen, for derefter med voldsom hastighed at forsvinde opad, indtil det til sidst ikke længere var synligt.

Familien gik nu tilbage til huset, og da de var kommet indenfor, sad de nogle minutter ved køkkenbordet helt tavse, for ligesom at absorbere det, de lige havde været vidner til. Billy brød til slut stilheden ved at sige: „Det er forbi, ikke?“ Han så på Pauline, som nikkede. Og han fortsatte: „Du har hele tiden vidst det, ikke sandt? Men hvordan?“ Hun fortalte derefter alt, hvad der var hændt den foregående nat. Men da Billy sagde, at det hele jo kunne være en drøm, forblev Pauline tavs. Hun drak blot sin the og smilede for sig selv. Men idet hun gjorde dette, kunne de andre ikke undgå at bemærke den plet, der – som efter et kanylestik – var på hendes underarm . . . !

red.